

POSTANOWIENIE

16 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 16 września 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa K.B., T.B. i M.B.
przeciwko S. spółce akcyjnej w W
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej S. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z 11 grudnia 2023 r., I ACa 1621/22,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Powodowie K.B., T.B. i M.B. wniesli o zasądzenie od pozwanego S. S.A. w W. (dalej: bank) na ich rzecz kwoty 137 000 zł wraz z bliżej opisanymi odsetkami.

Sąd Okręgowy w Łomży 137 000 zł wraz z odsetkami oraz zasądził na rzecz każdego z powodów koszty procesu uwzględniające stawkę wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika obliczoną od całej dochodzonej kwoty. Bank wniósł od tego orzeczenia apelację, którą Sąd Apelacyjny w Białymstoku oddalił i obciążył pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego obliczonymi, w odniesieniu do każdego z powodów, od całej ww. kwoty.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji, zaskarżając ten wyrok w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Zgodnie z art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c. skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych, a w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych – niższa niż dziesięć tysięcy złotych. Wprawdzie podana przez bank wartość przedmiotu zaskarżenia (137 000 zł) przekracza tę wartość, jednak została ona w skardze kasacyjnej określona w sposób nieprawidłowy.

Wstępnie należy przypomnieć, że w postępowaniu kasacyjnym nie ma rozstrzygającego znaczenia okoliczność, że wartość przedmiotu zaskarżenia podana w skardze kasacyjnej odpowiada wartości przedmiotu sporu sprecyzowanej przez powodów, a następnie wartości przedmiotu zaskarżenia wskazanej w apelacji. Wprawdzie art. 25 § 2 k.p.c. wyklucza możliwość badania wartości przedmiotu sporu po doręczeniu pozwu bez zarzutu drugiej strony, jednak nie dotyczy to etapu kontroli dopuszczalności skargi kasacyjnej. W postępowaniu zainicjowanym tym środkiem zaskarżenia Sąd Najwyższy może bowiem każdorazowo ocenić wartość przedmiotu zaskarżenia weryfikacji na podstawie

materiału sprawy – z pominięciem zasad określonych w art. 25 i 26 k.p.c. (zob. postanowienia SN z: 24 maja 2001 r., IV CZ 20/01, 21 listopada 2001 r., I CZ 152/01, 22 października 2014 r., II CSK 235/14, 18 marca 2015 r., III CSK 419/14, 16 kwietnia 2025 r., I CSK 1048/24).

W ramach weryfikacji wartości przedmiotu zaskarżenia Sąd Najwyższy stwierdził, że w sprawie występowało troje powodów, na których rzecz Sąd pierwszej instancji zasądził rzecz kwotę 137 000 zł - nie w sposób solidarny lub inny, który uzasadniałby tezę, że nie nastąpił w odniesieniu do wszystkich powodów wynikający z art. 379 § 1 zd. 1 k.c. skutek podziału wierzytelności pieniężnej na trzy odrębne wierzytelności. W efekcie należało przyjąć, że każdemu z powodów przysługuje indywidualnie wierzytelność w tej samej wysokości, wobec braku podstaw do uznania, że z okoliczności wynika coś innego (art. 379 § 1 zd. 2 k.c.).

Wobec oddalenia apelacji tożsame rozstrzygnięcie w przedmiocie zasądzenia kwoty należności głównej zostało przedstawione do kontroli Sądowi Najwyższemu. Oznacza to, że w istocie skarżący winien był wskazać wartość przedmiotu zaskarżenia oddzielnie w stosunku do każdego z powodów, gdyż na rzecz każdego z nich zasądzono odrębne roszczenie, które mogłoby być przedmiotem samodzielnej skargi kasacyjnej. Oceny tej nie zmienia okoliczność, że pozwany *in casu* kwestionuje zasadność żądań wszystkich powodów. Ostatecznie bowiem prawidłowo określona wartość przedmiotu sporu wynosi w stosunku do każdego z powodów po 1/3 wskazanej przez bank kwoty. Tym samym skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, gdyż suma 137 000 zł podzielona na trzy daje wartość niższą niż wskazane w art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c. pięćdziesiąt tysięcy złotych.

Wobec powyższego skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu przez Sąd Apelacyjny na podstawie art. 398⁶ § 2 *in fine* k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 zd. 1 k.p.c. Wobec nieodrżucenia skargi przez Sąd drugiej instancji, podlegała ona odrzuceniu przez Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

O kosztach nie orzeczono, gdyż wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego został zgłoszony przez powodów wyłącznie w powiązaniu z przypadkiem nieprzyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania lub jej

oddalenia. Na marginesie należy jednak zauważyć, że w sprawie znajdowałby zastosowanie § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, gdyż wartość przedmiotu sporu w odniesieniu do każdego z przeciwników procesowych skarżącego banku mieściła się w zakresie od 10 000 do 50 000 zł.

Beata Janiszewska

[J.T.]

[SOP]